

О. ЗИБАЧИНСЬКИЙ - ОРЛАН

Свободарний Маніфест

— 1978 —

Канадсько-Український Бібліотечний Центр

Канадське Товариство Приятелів України
Торонто -- Канада

СВОБОДАРНИЙ МАНІФЕСТ

O. ZYBACHYNSKYJ-ORLAN

*The Libertarian
Manifesto*

— 1978 —

О. ЗИБАЧИНСЬКИЙ-ОРЛАН

Свободарний Маніфест

ПРОГРАМА НОВОЇ ДОБИ

— 1978 —

Всі права застережені.

ВСТУПНЕ СЛОВО

Кров'ю скипає-запливає ця наша планета, — все знову і знову, одвіку! — кров'ю загарбників, кров'ю поневолених, кров'ю визволителів.

Це історія воєн, розбоїв і грабунків; історія терору, насильства і злочину; історія визиску, поневіряння і рабства. Віковічна проблема людства це постання Людини!

Вся наша історія це боротьба за Людину. На цьому шляху наша перша рішальна перемога це Свобода. Все решта — злидні, гвалт або знищення.

Прометей перехопив у богів їх вогонь, — полум'я, що свідомиться, як серце світу! — і передав його людям. А люди, що були нетямущі, ставали свідомі себе самих і ступали на шлях знання і розвитку. На місце отарного інстинкту ставав суб'єкт, — “я”. Рабські відношення до богів заступав етос, — душа. І завжди, коли приходило до єднання Суб'єкту й Етосу, розквітала Свобода! Така є прометеївська спадщина людства. Наша доля це Свобода.

Мілина у всіх наших видіннях майбутности. І забагато в нас скелетів минувшини. Всі наші трагічні “вчора” це рабство. Всі наші безрадісні “сьогодні” — лиш ключ до визволення. А всі наші співучі “завтра” — ніщо, як не свобода!

Як нам жити минулим? Наче нев'їзджений кінь, що промчався у безвість, — наше минуле!

Як нам жити сучасністю? У кайданах наша сучасність, намордник на устах народів!

Як нам не жити у майбутнє? Ми є там, де людина прозріває і вирощує нову і вольнішу майбутність!

Наша воля — воздвигати Нову Добу Свободи. Майбутність — не овоч минулого у подолку теперішності. Людина творить минуле і майбутнє. Ми — творці свободи!

Наша мисль все проникне — клітину і людину, душу і всесвіт, життя і безсмертя. Скеровуйте думку в нове і незнане!

Кидайте страждання і виходьте на безмежні поля свободи. Завертайте від емоцій на високі узгір'я ума. Переходьте від половинних ідей на широкі шляхи Ідеалу.

Не руйнуйте людину — будуйте її. Змагайте до єднання з Волею Всевишнього!

Розвивайте Свідомість. Розпалюйте Любов. Скріплюйте Волю.

Свобода — переможе!

1.

Догоряє стара доба людського розвитку, зоріє нова.

Межигір'я сучасности це криза всіх людських взаємин, всіх ідей та ідеологій, всіх релігій і культур, криза цивілізації взагалі.

ЗМІСТ ЦІЄЇ КРИЗИ ЦЕ ЗМАГАННЯ ЛЮДСТВА ВСТАНОВИТИ НОВИЙ ІДЕАЛ ЖИТТЯ, ЩО КРИЗУ РОЗВ'ЯЗАВ БИ.

Світ став бойовищем безкінчальних зударів між силами частинного визволення і силами всецілого поневолення, між націоналізмом, лібералізмом, соціалізмом і тоталітаризмом. Всі вони взаємно виключаються.

Націоналізм це нині боротьба за свободу державної суверенности народу. Лібералізм не включає свободу, як забезпечення мас. Соціалізм обмежується до свободи, як суспільного економізму. А тоталіризм взагалі відкидає свободу, як непотрібну для мас.

Однак, історія людства це процес, що починає від частинного постання свободи і прямує до устанавлення інтегральної свободи, як всеохопної дійности і мети життя. Нині це означає поглиблення свободи на всіх полях включно до економіки з одного боку, а з другого — це поширення свободи на все людство. Націоналізм цим не турбується; лібералізм до цього не доріс; соціалізм недописав; а тоталітаризм відкинув.

Інтегралізм свободи вимагає Нової Людини, Нової Нації і Нового Людства. Це постулят Нової

Універсальної Культури Свободи і Нової Цивілізації Могутности на її сторожі. Нова людина свободи мусить вирощувати у всіх царинах життя багатонародний Рух Свободи, що кристалізує нову свободарну націю і кліматизує свободу всіх народів землі. Остання революція це Інтегральна Революція, що змагає до універсального Ладу Свободи Людства.

Зміст інтегральної революції це Ренесанс і Реформація.

Клясичний Ренесанс це відродження ума та його експансія у літературі, політиці, мистецтвах, науці й технології. Живий, дослідний ум сучасної людини це спадщина Ренесансу.

Коли цей думаючий, критичний ум приземлився до церковних проблем, він призвів до Реформації. Клясична Реформація домагалась, щоб церква стала на службі людини, а не людина була на службі церкви.

Коли Ренесанс і Реформація стали програмою життя, прийшла Революція, що стала колискою демократичних вольностей сучасности.

Інтегральна революція це стріча модерного Ренесансу ума з необхідністю Реформації свободи, як універсальної одности і цілости.

Середновічний Ренесанс ставив людину на службі прогресу. Сучасний Ренесанс мусить ставити прогрес на службі людини. Ум мусить ставати на службі душі. Ум і душа прагнуть знову стрінутись у повноцінності Ідеалу Свободи, щоб знайти спільну мову для дальшого розвитку і досконалення людини. Освітлення ума любов'ю душі це ключ до дальшого розвитку людства. Свобода ума на службі душі це розв'язка універсальної кризи сучасности!

Середновічна Реформація призвела до нової філософії людини і спільноти, нової візії їх життя

і розвитку. Сучасна Реформація кристалізується, як самосвідома воля людини і народу в рамках самосвідомого людства, що родиться.

Середньовічний Ренесанс ума змагав до Реформації спільноти, що остаточно призвело до експльо-зії демократичних революцій.

Сучасний Ренесанс людини змагає до Реформації нації, що остаточно призведе до Світового Ладу Свободи.

Перед нами дилема — Свобода Людини, Нації і Людства чи їх дальше поневолення!

2.

Свобода це філософія людини.

На людині мусить зосередитись наш ум! Людина це ключ до всіх проблем життя, розв'язка всіх містерій світу. Життя, людина і світ це три цілості, що творять одність. Життя досконалиться у людині, що відображує значимість світу. Людина це принцип свідомости, життя — принцип інтелигенції, світ — принцип діяння. Свідомість це вимога безконечного розвитку, що спершись на необмеженість життя, намагається майструвати світодіяння, яке прагне значимости.

Все, що існує і живе, хоче знати і здійснити себе. Існування і життя це спрага знання і самоздійснення.

Світодіяння це безконечне переплітання сил, вічно-змінне взорування, багатостепенне енергетичне структурення потенціалів безмежності, що плывуть у вічність досконалення.

Спершу лінійні рухи потенціалів мусять увійти у колокружні рухи ставання, притомнення і

суб'єктивлення, що установлюють вислідні цілості. Але у дальшому всі вислідні цілості від атому до людини призводять до спірального руху свободи шляхом інтеграції суб'єкту і свідомости, що установлює досконалення, яке вже не знає меж. Світ це Воля до Свободи і ніщо поза тим!

Родження, вияв і здійснення потенціалу це закон світодіяння. Свобода це вияв його сутности і вершинна експресія; це шлях і мета всякого родження, ставання і досконалення.

Потенціалізм це океан безвичерпних можливостей, безконечна вагомість того, що прагне бути, жити, розвиватись і здійснитись. В основі це природа Духа. Сутність Духа це Любов, — любов до значимости, творчости і вартости. Сутність Любви це Воля, — воля до Правди, Добра і Краси. Воля до Свободи єднає їх в одність. Свобода це Всевишній Маєстат Духа!

Світодіяння починає, як динаміка потенціалів, що індивідуалізуються, — це їх інволюція. Воно проходить крізь Любов, — це їх еволюція. Воно виходить на безмежні поля Свободи, що є самоздійсненням Духа.

Усе світодіяння це безконечна творчість потенціалів. Потенціал, хоч не є неісінням, є проте лиш можливістю існування. Світодіяння, як вічна зміна і безперебійний розвиток, відчиняє потенціалам ворота актуальности, уможливорюючи їх інволюцію, еволюцію і трансволюцію. Бурхливі хвилі різностепенних значимостей структурять існування і формотворять життя. Значимості, структури і форми, — енергетичні, фізичні, біологічні чи психічні, — рухаються, міняються, розвиваються і співтворять світ. Ставши нездатні до цього, вони вироджуються і розкладаються. Тоді потенціал змагає до нових форм вияву нездійсненої суті. Жага самоздійснення світоув'язаних потенціалів фун-

кціоналізує їх форми або відчиняє ворота актуальності новим потенціалам на вищому ступені розвитку.

Океан потенціалів невичерпний, а їх розвиток це досконалення, що безконечне.

3.

Двоногий звір ходить землею, каже, що він “людина”, але не знає, що це таке. Він множить-ся, стає народом, а нарід — людством. Однак, на-роди і людство не знають, хто вони такі!

Міти встановляли “богоподібність” людини. Релігії проголошували “обранність” народів. Наука відкривала “гомо сапієнс”.

Але ті, що “богоподібнились”, ставали тиранами. Народи, що самообирались, робили геноцид. А “гомо сапієнс” опинився перед атомовим само-знищенням. Двонога людиною не стала.

Однак, у людині єднаються всі потенціали світу. Коли з хаосу постає світ, а життя вагомить існування, тоді з двоноги може постати Людина!

Людина це вічна актуальність свободи, що включає динаміку буття і вагомість життя. Дух свободи завжди діяв, — як пророк, герой, мислитель, державний муж, винахідник чи кобзар, — торуючи шляхи цього світу. Однак, людина, як все-цілість людства, це вічний жебрак, що ніяк не ді-знається, що саме він — ніхто інший! — є спад-коємцем світу. Відсутність свободи людства це не-хибний знак, що еволюція людини опізнена і зве-дена на тори, що другорядні. Людина вже повин-на б інтелігентно майструвати цей світ; вона інди-відуально і колективно все ще у армі!

Не диво, що свобода стала нині ідеалом всіх народів, що у кайданах і злиднях; всіх людей, що у голоді й холоді; всіх груп, що переслідуванні й упошлиджені; всіх тих, що придушені й забуті; всіх культур, що нищені чи заперечені! Свобода це єдина Програма Людства, що в стані забезпечити життя кожної людини і розвиток усього народу. Людина вчиться шляхом досвідчування, розвивається востаючи у нарід і дозріває майструючи людство. Все це шляхи, що ведуть до свободи. **СВОБОДА ЦЕ СИЛА ЗДІЙСНЯТИ СЕБЕ У ВСІХ МОЖЛИВИХ СВІТАХ, ЯК ВЕРШИННУ ДІЙСНІСТЬ ЖИТТЯ!**

Для цього потрібно творчої думки, зрівноваженого ума, розуміння душі. Думка має силу створити небо, світ або пекло. Вона призводить до перемоги, поневолення або знищення. Вона встановлює справедливість, визиск або терор. Вона відродить чи закріпачить долю живих або ще ненароджених. У ній життя або смерть, розвиток чи занепад, творчість і руйна!

Зрівноважений ум це самозумовлений ум розумінням душі. Розуміння так дуже важливе, бо побуджує Волю, що є вершинною сутністю людини. Розум це культ інтелекту, розуміння — культ інтуїції. Вони можуть єднатися тільки у свободі ума.

Розуміння родиться серед несприятливих, трагічних обставин. Спостерігай людину у собі, спостерігай її у часі, спостерігай її у дії, спостерігай цілість її істоти, спостерігай всі увзаємнення людини і світу — біофізичні, психічні, духові! Вирощуй розуміння моменту, бо у ньому минуле стрічається з майбутнім! Розвивай розуміння людських реакцій, бо у них підсвідомість змагає до свідомості! Похоплюй розуміння безпристрасної інтуїції, бо у ній свідомість єднається з мудрістю душі!

Відступи на мить сам від себе і від свого життя, глянь безпристрасно збоку на себе та свою діяльність, а теж на інших і життя їх без усяких упереджень, — може схопиш резонанси людської душі! Якщо станеш проти душі, ти став сам проти себе! Бо душа це непогасна жадоба майструвати особистість по стороні потенціалів людини, по стороні суб'єкту і свідомости, по стороні свободи, у якій особистість і душа взаємно здійснюються!

Особистість це життя тривимірности, душа — багатовимірність космосу. Що є душа? Те, що хоче досвіду, що прагне розвитку, що змагає до свободи, — це душа! Вона не є справою дискусії чи критики, а досвідчення, розвитку, досконалення. Особистість це поле дії душі. Динаміка суб'єкту і свідомости збагачує душу. У досконаленні свободи вона дозріває. Душа це космічний хлібороб, що оре і засіває, збирає жнива і б'ється за те, щоб стати горожанином вічності. Обезцінення душі обезцінює особистість. Змагання проти цілесамірення душі призводить до самознищення. Бо душа це індивідуалізований квант Духа, а Дух це Воля до Свободи Космосу!

Єдине справжнє завдання людини це свобода, а свобода це клич душі. Змагання до свободи завжди було, повсюдно є і повік останеться змістом життя. Свобода це проповідь повноцінності людини, це любов до своєї долі, це шлях і мета еволюції!

Значимість людини є у другій людині. Вона віднаходить свою свободу у свободі інших. Якщо людина має розвиватись, а не загинати, вона мусять всеціло і повністю ступити на шлях свободи. У свободі людина світодіється, самопізнається і завершується. Людина це заповіт свободи світу, — єдиний шлях і засіб до цього!

Найвищий обов'язок це знати себе, змагати до досконалости, прямувати до Всевишнього, — а

все це тотожності. Бог це вічне досконалення потенціалів свободи, хаос — їх безперерйне розкладання. Досконалення чи розклад, Бог чи Хаос — це наш вибір.

Відсутність свободи це тріумф нецтва людини про себе саму. Упадок свободи це бенкет ігноранта!

Остаточно людина назовні мусить стати тим, чим внутрі вона вже є — свободою, меченосцем душі.

Вслухайся у людину! Вдивляйся у себе! Ставай у свободі! Шукай допомоги лиш у Всевишнього! Бо Я-Є-Свобода-Всевишнього!

4.

Особистість, душа і дух це зміст і динаміка людини.

Особистість це стихійна еволюція суб'єкту і свідомости. Душа це постулять їх інтеграції у свободі. Дух це воля до вічного і безмежного досконалення.

Людина це “я” суб'єкту, що хоче; це сила, за якою стоить “є” свідомости, що прагне ідеалу. “Я” суб'єкту це індивідуалізований ембріон духа, — динаміка його шлях. “Є” свідомости це творча притомність душі, що кристалізується, як етос, тобто як етика в дії. Досконалення його природа. “Я — є” скриває у собі всі кількісні й якісні потенціали свідодіяння.

РІВНОВАГА МІЖ “Я” І “Є”, МІЖ СУБ'ЄКТОМ І СВДОМІСТЮ, МІЖ СИЛОЮ І ЕТОСОМ, МІЖ ОСОБИСТІСТЮ І ДУШЕЮ, МІЖ ДИНАМІКОЮ І ДОСКОНАЛЕННЯМ — ЦЕ СВОБОДА.

Природа суб'єкту — центровідбіжна, свідомості — центротяжна, свободи — інтегральна.

Три фази розвитку знає історія свободи, четверта наростає.

1. — Свобода, як виключна динаміка суб'єкту. Це гін до насильства всіх часів, свобода, як свавілля. Вона каже — Так має бути, бо я так хочу! Однак суб'єкт, що виключає свідомлення і прагне лиш себе, встановлює рабство. Це культ сили. Його значення — розвиток суб'єкту, — індивідуального, національного, універсального.

2. — Свобода, як виключне значення етосу. Це містицизм всіх часів, свобода світовтечі. Вона каже — Буде так, як хоче Бог! Однак свідомість, що нехтує суб'єктом, замикається у собі і призводить до ескапізму. Це культ повинності. Його значення — розвиток етосу, біопсихічного, ідейного, ідеального.

3. — Свобода, як частинне об'єднання суб'єкту й етосу. Це свобода старинного світу, а теж націоналізму і соціалізму модерної доби. Вона каже — Я здійсною волевиявлення збірної свідомості! Однак одноразове зрівноваження сил суб'єкту статичними вартостями етосу встановлює розчарування свободи, тобто вольності, що фрагментують людину. Це культ частинності. Його значення — здійснення можливостей свободи, як політичної і суспільної необхідності.

4. — Свобода, як повноцінне єднання суб'єкту й свідомості. Це свободарність чи лібертанізм Нової Доби, свобода, як інтеграція людини, нації і людства. Вона каже — Я здійсною людину, як цілість, на всіх ступенях розвитку! Це встановлює свободу, як вісь людського явища, — ідеал життя.

Чотири значення має свобода:

1. — бути вільним, — це біофізична свобода всіх часів;

2. — бути у свободі, — це фрагментарна свобода сучасности;

3. — мати свободу, — це інтегральна свобода Нової Доби;

4. — бути свободою, — це трансволюційна свобода майбутности.

БУТИ ВІЛЬНИМ від насильства це потреба особня. **БУТИ У СВОБОДІ** від чогось це завдання спільности. **МАТИ СВОБОДУ ДО ЧОГОСЬ** це місія нації і людства. **БУТИ СВОБОДОЮ** це культ Духа.

Людина це стенована взаємодія трьох засад:

1. — засади відносности тобто кількості,

2. — засади ставання тобто якості,

3. — засади досконалости тобто свободи.

Культ кількості призводить до виключности особня; культ якості — до виключности душі; культ трішки кількості і трішки якості — до фрагментарної людини сучасности; культ свободи — до здійснення людини, як цілости.

Коли свобода це рівновага між “я так хочу” і “ти повинен” тобто між суб’єктом і свідомістю, тоді два моменти стають важливі.

1. — Це необхідність безперервного поширення суб’єкту і поглиблення свідомости.

2. — Це необхідність безперервного рівноваження суб’єкту і свідомости шляхом їх все поновленої інтеграції.

У цій двоторовості зростає свобода, а свобода, що зростає, у свою чергу кріпить суб’єкт і якіснить свідомість. Свобода це узвзаємнення безконачного розвитку суб’єкту і свідомости.

Все це на ділі містерія! Це містерія суб’єкту, містерія свідомости і містерія їх узвзаємнення! Су-

б'єкт це голод за могутністю і безмежністю. Свідомість це спрага любови і вічності. Однак, свобода нормалізує їх природу, вінчає їх в одність!

Людина живе, як суб'єкт і етос. Однак, не вони, а свобода це справжня природа людини!

Свобода це інтеграція суб'єкту й етосу. Це не компроміс між ними, а їх інтеграція, тобто органічне єднання, утворення з двох окремих цілостей зовсім нової вищої цілості, що єднає їх в одність!

Суб'єкт може бути у стані занепаду чи відродження, етос — у стані скам'яніння або переродження. Однак, інтегрувати можна лиш те, що живе і здоров, лиш суб'єкт, що новонароджений чи відроджений, лиш етос, що новостворений чи зреформований. Те, що zdeформоване чи звиродніле, інтегрувати не можна.

Світодіяння викликає у людині інстинкти, почування, бажання і думки, що скріплюють суб'єкт і затемнюють етос. Людина, що виключно прикипає до феноменального світу, послаблює свої можливості досконалення, що єдино можуть вивести з неволі незнання. Очищення ума від біофізичних першувань, відв'язання від емоційних реакцій, від звичаєння від нестійкого мислення, скріплює та усамотійнює його. Коли ум опановує стихію інстинктів, почувань і бажань, він розсвічується світлом, що йде знутри. Зрозумівши себе, людина прагне свободи над усе. Свобода це найвище досягнення і людина мусить пройти крізь ворота свободи або відійти у деволюцію!

Ключі до людини є у людині самій, у суб'єкті й свідомості, що зумовляють визволення, у особистості й душі, що ведуть до свободи. Особень повсякчасної реакції мусить стати особистістю суверенної дії, особистість — виразником душі. Фрагментарна людина сучасності мусить стати горожа-

нином людства, а людство — горожанином космосу.

Ніколи не здай свого “я”, суб’єкту!

Нізащо у світі не зрікайся свідомости, душі!

Їм ціни не має! Серед усієї вічності і безмежності єдино у людині горить двоязичне полум’я “Я”, що “Є”, суб’єкт і свідомість, що вольні здійснювати свободу!

Суб’єкт і свідомість це обосічний меч свободи. Перецінити свободу неможливо. У свободі весь маєстат цього світу, єдиний маєстат, що людина може знати.

II.

5.

Нова Доба це любов до людини незалежно від обставин, всупереч усяким труднощам, наперекір всім небезпекам. Всеосновним мусить бути змагання до правди, нездоланною — воля до свободи.

Не думайте, свободарі, що ви безсильні, а засоби ваші — незначні... У кожному горить вічний вогонь Всевишнього! Кожний з вас творець нового життя, у кожному — Будда, Христос, Магомет! Не думайте, що ви незначні, убогі, пропащі... Ви світочі нової землі й нового неба, рукоположителі долі! Майте віру у себе! Будьте воїнами людства! Стійте, як гори, що ніколи не валяться!

Свободар не здається серед ніяких обставин! Обставини проминальні, а мінливість подій це тривалий союзник. Всяка нова перешкода це шанс нової перемоги. Немає таких небезпек, ні таких перешкод, ні такого рабства, що їх людина не могла б перемогти!

Свободар це інтегрована особистість, що знає себе і здійснює можливості людини. Він діє без страху, як лев, без самолюбства, як святий, без гордощів, як жебрак. Хто стримає наступ лева? Хто кине святому брехню? Хто запідозрить жебрака у багатирстві? Усердність свободаря це бючка духа!

Щиросердність духа і творче зусилля це закон перемоги. Всі зусилля треба робити негайно, або нічого не досягнемо! Хто відкладає зусилля,

вагомість чину, цілемірність діяння, розчислює на Божі млини, на Месію, на Армагедон, тільки не на себе самого... Нова Доба — не його доба, перемога не для нього і сам Бог стане проти нього!

Особень це обов'язок перед історією, світом і Богом розвивати людину у собі, це вічна місія на цій землі. А вартість особня визначає теж вартість і ролю спільноти. Шлях до олюдинення особня це культ свободи особистости і душі, поглиблення свободи народу і суспільства, поширення свободи нації і людства. На цьому шляху воля суб'єкту і любов етосу це меч і щит, а творча думка — бойовий віз свободи. Людиностання це вічне горіння Свободи!

Сучасна історія це все ще історія розбою, поневолення, визвольних змагань і геноциду, етнічного винародження, суспільного упослідження, економічного визиску і соціальних кривд, політичних, релігійних, культурних і расових переслідувань. Це негативна історія розпинання людини, народів і людства на хресті рабства. Це історія свавілля суб'єкту і безсилля етосу, історія грабунку, вбивства, узурпації і терору. Від цієї історії нам треба раз-на-завжди відв'язатись, а плоди її викинути за борт життя!

Нова Доба це історія свободи від усякого насильства, визиску, упослідження і рабства — особистого, групового, національного, міжнародного, політичного, релігійного, культурного, суспільного, економічного, расового чи будьякого іншого! Це історія встановлення свободи людини, народів і людства; це вирощення нової Світової Культури Свободи; це бій за самоздійснення людства!

Єдино людина свободи може перемогти негативні циклі нашої досучасної історії, що були і є фрагментарні, реакційні, скрайні і завжди катастрофальні. Бо всяке заперечення свободи людини це заперечення власної волі до життя, заперечен-

ня нашого необхідного дозрівання, заперечення людської долі світоволодіння. Це вже само у собі найосудніше фрагментарення, найбрудніша реакція і найшкідливіша скрайність! Тільки свідоме на-в'язання до історії свободи людини, сповнення постулатів свободи нації і їх завершення у свободі людства може ущасливити людину і здійснити її долю!

Свободар це універсальний подвижник дальшого розвитку. Він спадкоємець усієї еволюції людства. Він ясно бачить ціль і бачить її у цілості. Він об'єднує релігію і науку шляхом інтегрального мислення, в якому виміри людини і світу взаємно необхідняться. Він єдина жива сила, здатна перемогти інертності, регіоналізми та провінціалізми старої доби.

Універсальне поглиблення і поширення свободи вимагає великих почувань, творчих умів, непримиренних воľ. Треба перемогти примари ідеологічних опирів, антикварні міти, політичні конформізми, гнилі компроміси. Треба мудрости, відваги і посвятити для нашої єдиної справжньої місії виховати нову людину свободи. Бо людина свободи це серце і зміст історії!

6.

Творчі джерела історії це розвиток потенціалів людини. Людина стає тим, чого вона прагне!

Вперше потенціал появляється, як візія; потім — як ідея і концепт; вкінці — як ідеал і програма життя. Поява нового потенціалу на грані епох пересуває провідні поля історії від старих рухів до нових починань. Новий потенціал, поглиблений і поширений, проходить крізь вогонь творчих умів, що навітлюють його зміст, динаміку і перспективи.

Зміст Нової Доби це збудити індивідуальну і колективну людину з її напів-свідомого існування до свідомості її динаміки, як суб'єкту і етосу, що вимагають інтеграції у свободі. Людина мусить пройти крізь ворота свободи, що відчиняються всередині і ведуть до самоздійснення назовні. Всяке оглядання назад чи ностальгія за втраченим парубоцтвом це регрес. Прогрес це свобода, що майструє світ!

Перед нами вибір — виростити людство, перетворити культ фрагментарності у культ інтегральності і встановити універсальний лад свободи або далі продовжати маніпуляції масами, як продукційним матеріалом для визискування чи для тотальної тиранії, що неодмінно зударяться, тобто далі йти шляхами, що ведуть до катастрофи. Всякі половинчасті рішення будуть ножами у спині людства. Коли еволюція це шлях перемог, а не відступів, нам треба йти вперед, — не спинятись на півдорозі чи замешкати на роздоріжжі!

Людина, нація і людство це одність, одна симфонія, одно сузір'я, — цілість. Всяка цілість складається не з "частин", а з менших цілостей, що лиш умовно є "частинами" більших цілостей. Жадна з них не є меншвартна! Особень це потенціал групи; група — потенціал народу; а нарід — потенціал людства. Те, чого потрібно, це суцільності всіх трьох цілостей, заокруглення людини, зрівноваження націй, вирівнювання людства, — інтегралізму свободи! Свобода буде здійснена тоді, коли стане виявом інтеграції людини і групи з одного боку, національності і суспільності — з другого і нації та людства — з третього. Універсалізм свободи вимагає одночасного і рівновартного розвитку всіх трьох цілостей!

ПЕРША ВИМОГА НОВОЇ ДОБИ ЦЕ ВИЗНАТИ СВОБОДУ ЗА ЄДИНИЙ, ФУНДАМЕНТАЛЬНИЙ, УНІВЕРСАЛЬНИЙ, ЛАДНАЮЧИЙ ПРИН-

ЦИП ЛЮДСЬКОГО ЖИТТЯ НА ВСІХ ПОЛЯХ РОЗВИТКУ.

Бо нездійснені потенціали людини, нації і людства сповняються бунтами, вибухають революціями. Що далі? Необхідна трансформація чи нова катастрофа? Барикади, що їх треба брати, це культ однобічної людини, націоставальне опізнення, геноцид, винародовлення, політичні, суспільні та економічні привілеї, расова, національна і соціальна дискримінація, проституція людини, групи і народу державою-машиною, догматична церковщина, відмова від релігійного розвитку, рабське прив'язання до традицій та відмова від індивідуального і колективного ренесансу чи реформації. Спорожнитись від пересудів та упереджень, від скам'янілих переконань та архаїчних традицій, від пересад і збочень, від забобонів та розумових утопій — це перший крок!

Історія це розвиток відношень між динамікою людини й потенціалами людства. Стихійний розвиток це історія виключности такого чи іншого суб'єкту, що встановлює суспільство неволі. Фрагментарний розвиток це історія такого чи іншого етосу, що встановлює суспільство вольностей. Інтегральний розвиток це історія нації, що змагає до суспільства свободи у рамках людства свободи.

Нова Доба це динаміка волі і далекоцільне плянування, бистрі зриви і радикальні переміни, випирання церемоніалів значимістю розвитку, критична здатність конструктивно розцінювати, відвага до інтегралізму свободи. У висліді це ліквідація російського паразитизму, унеможливлення китайського глобалізму, відмирання англійського лібералізму, інструментація американського економізму і нав'язна спадковість західних форм демократії.

Симетрія свободи це директива сучасної еволюції!

7.

Перша світова революція була демократична. Вона встановляла волю народу і правління публічної opinio.

Друга світова революція була націоналістична. Вона встановляла самостійність народу у незалежній національній державі.

Третя світова революція була комуністична. Вона встановляла владу насильства і терору в ім'я ідеології матеріалізму.

Демократія це суспільна самодіяльність особня, культ зусиль і легалізація досягнень, контрактальність економічної свободи; це евентуально узгоджена воля до фрагментарного забезпечення економічної бази мас.

Націоналізм, як визвольна сила, — незаступний. Однак, як архітект суспільства, він диктаторський, як міжнародний чинник — здебільш завоюницький.

Соціалізм, як історична реакція на збочення демократії і націоналізму, це змагання до економічної свободи коштом духових потенціалів нації.

Комунізм це тотальна узурпація національного самовизначення, політичного волевиявлення, культурної творчості, релігійного досконалення, суспільної засібності та економічної продуктивності нації.

Історичні перспективи цих рухів — пестрі.

Ліберальна демокрація стоїть перед необхідністю поглиблення і поширення своїх фрагментарних вольностей до вимірів інтегральної свободи суспільства і людства.

Націоналізм неспроможний розвивати свободу національної незалежності до вимірів політичної та економічної свободи нації, згл. поширити свободу нації до універсальних вимірів свободи людства.

Демократичний соціалізм знаходиться у полоні матеріалізму, що нормує суспільність, але не в стані розвивати духовні потенціали, що послаблює націю.

Комунізм це еволюційна анархія, абсурд свободи від свободи. Влада терору неодмінно завершує лже-месіянство комуністичного визволення. Класова боротьба виявляється реакцією, що історичної проблеми справедливої демократії не розв'язує — всі важкоробітні, боговірні та інакородні остаються у комунізмі поза межами обилля і влади. Нова партійна кляса, виключна і тоталітарна, встановлює безконтрольний культ насильства, бере у полон народи і їх держави та прямує до множинного рабства глобальних розмірів.

Всі ці рухи нехтують потребами свого ідейного поглиблення, кінцевістю розвивати свої центральні заложення, необхідністю поширення своїх програм. Вони позамикалися у собі, а їх у взаємнення це тривала війна всіх проти всіх.

ЛІБЕРАЛЬНА ДЕМОКРАТІЯ ДАЛІ ЗОСЕРЕДЖУЄ СУСПІЛЬНІ ЗАСОБИ У РУКАХ ЕКОНОМІЧНОЇ ЕЛІТИ, ПРОТИ ЧОГО ПОВСТАЄ ДЕМОКРАТИЧНИЙ СОЦІАЛІЗМ, ЯКИЙ НІЯК НЕ В СТАНІ ЗАБЕЗПЕЧИТИ СОЦІАЛЬНУ СПРАВЕДЛИВІСТЬ ВНУТРІ НАЦІЇ І ВОДНОЧАС ЇЇ СУВЕРЕННІСТЬ НАЗОВНІ, ВНАСЛІДОК ЧОГО НАЦІЯ СТАЄ ПОЛЕМ БОЇВ МІЖ АГРЕСИВНИМ КОМУНІЗМОМ І СПАСАЛЬНИМ НАЦІОНАЛІЗМОМ, ЩО ПРИЗВОДИТЬ ДО ГОРОЖАНСЬКИХ ВОЄН І СВІТОВИХ ЗУДАРІВ. ЄДИНИЙ ВИХІД ІЗ ЦЬОГО ЗАЧАРОВАНОГО КОЛА ЦЕ ЗМАГАННЯ ЗА ЗДІЙСНЕННЯ НОВОГО ІДЕАЛУ СВОБОДИ ЛЮДИНИ, НАРОДІВ І ЛЮДСТВА. СВОБОДАРНІСТЬ АБО ТОТАЛІТАРИЗМ ЦЕ НАШ ВИБІР!

8.

У старинних часах основою політики був міт. Учора це була ідея життя. Нині це ідеал людини.

Від міту до ідеалу, від двоноги до людини, від племені до людства веде шлях еволюції і цей шлях незавертальний.

Ідея це запал до частини, ідеал — любов до цілості. Розвиток частини занедбує цілість. Розвиток цілості дбає про частини.

Ідея життя кристалізується, як ідеологія. Ідеал вирощує нову, глибшу і повнішу людину.

Ідеологія це твір мозку, людина це візія душі. Мозок розвиває концепт, людина — розуміння. Концепт кристалізує форму, розуміння розвиває зміст.

Форма стабілізується і кам'яніє. Зміст розвиває і перетворює. Стабільність і розвиток обое необхідні. Однак, щойно ум творчо узвзаємнює форму і зміст.

Ум на службі ідеалу розвиває інтегральну думку, що урухомлює цілість людини. Така інтегральна думка встановлює психічну радіацію людини. Психічна радіація призводить до плинного урухомлення волі. Психоенергон — її радіантна одиниця, якої природа позитивна і творча. Воля це первинна енергія в основі всіх енергій, сама по собі інтелігентна, вільна від зумовлень.

Психічна енергія може згущуватись або зріджуватись, спрямовуватись або розсіватись, залежно від оперативного капацикету ума. Згущення і спрямування психічної енергії людини це передумова здійснення її внутрішнього змісту назовні.

Група свободи, що прагне життєтворчости свого ідеалу, мусить вивчити техніку майстрування психічної радіації. Збірна свідомість, що стало випромінює психічну вагомість свого ідеалу, встановлює клімат його перемоги. Зброя психічної радіації усуває всі перешкоди.

Творча зосереджена думка — завжди переможна. Думка з усіх енергій світу — енергія найконструктивніша. Доля цілих народів залежить від творчих потенціалів думки. Думки це колеса, що ніколи не сміють ржавіти!

Удосконалюйте зброю психічної радіації! Відв'яжуйтесь від ідей, що поневолюють! Шукайте ідеалів, — вони визволяють!

Розвивайте координати людини — “я”, що “є”, знання і розуміння, волю і любов! Суб'єкт, що прагне знання, буде знати, а знання це сила! Етос це розуміння добра, а життя без добра — безвартне! Воля встановить людину у космосі, а любов здійснить космос у людині!

9.

Ніяке поневолення не можна толерувати, ні з ним погодитись! Лад, що захвалює жадобу влади, вирощує політичну бестію. Культ наживи родить суспільну гієну. Поневолення фрагментує суспільність і деформує людину. Насильство встановлює владу терору. Вільна гра сил — а ті сили завжди нерівні! — освячує визиск. Культ догм, ідеологій і традицій розминаються з потребами свободи людини, спільноти і людства.

Національний канібалізм, державний сателітаризм, великопростірний імперіялізм, планетарний гегемонізм — все це звироднілі форми самопочитних індивідуальних чи збірних суб'єктів, що несуть свої міражі месіянства, які треба викинути на смітник історії!

Всяке поневолення призводить до визискування або винищування, що викликає рух спротиву або визволення. Тоді поневолення мусить або від-

ступати або змагати до тотального рабства. Відступання призводить до еволюційного встановлення фрагментарних вольностей. Тотальне поневолення зміряє до тотального винищення, що у свою чергу побуджує до інтегрального визволення.

Історія на грані епох призводить режими тотального поневолення до надмірних зусиль і крайного самовичерпання, що справила кінчається їх витеребленням. Насильство, поневолення і диктатура здатні лиш до негативного розвитку, що зміряє до скріплення і поширення бази їх влади. Людина, нарід і людство залишаються осторонь, — замкнені перстені стагнації...

Всі ці перстені рабства треба порвати на шкamatтя. Жертви і бранці всякого волелемання та уніформізації мусять вийти на шлях органічного розвитку. Самовизначення це притаманність людської природи! Нині всяка імперія, національна чи соціальна, великопростірна чи планетарна, це не то що анахронізм, а злочин проти людства!

Новістю нашої доби це невинне зростання все численніших інтелектуальних сил серед народів світу. Коли ці сили вихрапаються з пеленок ідеологій і звільняться від тоталітарних міражів, вони дозріють до властивої собі функції — бути умом людства!

Ум прагне розвитку, творчості, свободи. Всяке обмеження чи заперечення свободи перш за все обмежує і заперечує ум. Тойже ум, що обмежує чи поневолює, у тійже мірі зумовлює сам себе. Не можна виконати насильства над іншим, не виконуючи насильства над собою! Зумовлений ум прагне безпеки, не свободи. Це нездатний до розвитку, фрагментарний, нетворчий, рабський ум.

Повноцінний розвиток ума це програма нашої дальшої еволюції. Однак, виплекання, дозрівання, якіснення такого ума є можливе лиш у свободі! Ум, що прагне сам себе, мусить стати збро-

єю людини на службі свободи. Визволення означає, що ум глибне і кріпне знанням, що сили його стають на службі любови, що все його діяння зміряє до свободи людини, як цілості. Це є ставання інтегральної людини за допомогою ума, що усуває всяке зумовлення, всяке насильство, всяке поневолення!

Стандарт життя народів землі може покращати тільки внаслідок творчости і змагань ума на службі свободи. Маса ці змагання підтримають, — боротьба за свободу має магнетичну атракцію для мас! Ум, що живий, це дзвін тривоги, голос свободи, а голос свободи це голос народів, голос людства! Його можна слухати, ігнорувати чи глушити. Однак, здішати його не можна! Він мусить дзвонити потужно, далеко і широко, звучати всюди, все знову, завжди!

Ставання, поглиблення і поширення свободи, зрівноваження людини, нормалізація нації, органічна функціональність людства — все це залежне від ума, що живий, творчий і вольний. Вольний ум це генеральний квартирмайстер Нової Доби. Нині він прямує до остаточного визволення людства, до влади свободи, до співпраці народів, до одного світособорного розвитку, до нового універсального Руху Свободи.

Новий рух мусить усунути всі зачаровані кола старої доби і натомість установити універсальну велич Ренесансу та Реформації Нової Доби, що виводить на безмежні поля нової культури та цивілізації.

Ренесанс і Реформація це необхідна двоколісниця людського розвитку. Ренесанс без Реформації кінчає розгромом. Реформація без Ренесансу це ідеологічна тиранія. Колісниця мусить мчатись на обидвох колесах!

Те, що відроджується, це одержимість спільно-ти до самовизначення. Те, що життєвиться, це її во-

ля до свободи. Те, що свідомиться, це її візія ідеалу. Те, що вимагає переродження, це неодмінність багатобічних змін, що їх несуть новонамірені виміри свободи у всіх ділянках життя.

Ренесанс це збірний вияв волі народу, функція розуміння ідеалу. Реформація це приземлення візії, функція здійснення змісту. Хто почав Ренесанс, мусить завершити його Реформацією.

Ренесанс і Реформація основуються не так на досконалості своїх подвижників, як радше на якості їх діяльності, що є офірою і жертвою. Справжні реформатори це люди, яких уми широко відчинені, завжди на службі ідеалу, що прагне свого здійснення через них. Вони проявляють велику відвагу та витривалість, силу характеру і безмежну відданість. Коли вогні Ренесансу і Реформації загоряться у серцях та умах людей, вони світять і палають, як смолоскипи!

Свободарний Рух починає, як психічна радикалізація має і як консолідація сил Ідеалу. Маси мусять розгорнути розуміння, провід — волю. Це перша фаза т. зв. пасивної революції, яку на сході Європи розвивають українські дисиденти.

Друга фаза це світова організація сил свободи та їх справа у боротьбі на всіх фронтах поневолення. Змінні ситуації потребують елястики ума. Здатність рішати мусить бути блискавична, природа рішень — елястична. Надмірний опір на одному шляху оставлять широко відчинені інші шляхи. А всі шляхи ніколи не є зачинені! Це активна фаза свободарної революції.

Третя фаза це встановлення Влади Свободи — будівництво Нової Нації і Нового Людства. Це збірний вияв переможних творчих воель народів та їх неодмінне завершення Конгресом Свободи Людства, як Правительством Світу.

III.

10.

Свободарність це універсальна співпраця людини, народів і людства. Це спільна рація здійснення їх одвічних змагань до свободи, спільна баталія їх дальшої еволюції. Суспільство свободи це самоздійснення незліченних мільйонів живих і забезпечення долі ще ненароджених.

Коли людина є цілістю всередині спільноти, тоді спільнота є цілістю всередині людства. Якщо людство має розвиватись, народи мусять бути у свободі, а людина чутись відповідальною "як президент і прем'єр і генеральний секретар". Людина, нація і людство мусять вчитись правити собою! Самоволодіння особня мусить інтегруватись із самоуправлінням спільноти, що у свою чергу мусить інтегруватись із самоадміністрацією людства.

Індивідуальний, груповий і національний розвиток вимагає свободи людства. Якщо людина це вимога свободи нації, тоді нація це вимога свободи людства! Особень — це вікно народу, нарід — вікно людства. Рівні права для всіх це програма одности у свободі!

Це означає кінець багатонародних імперій, кінець геноциду й етноциду, кінець тоталітаризму і диктатури, кінець релігійних переслідувань та віровизнавчих репресій, кінець суспільного утискування та безправства, кінець малокультурности чи антикультурництва, кінець визискування і озлиднення, кінець расових переслідувань чи преференцій. Це інтегральна програма національного, політичного, релігійного, соціального, економічного, культурного та расового визволення!

Людство є проти уніформности, проти затрати індивідуальности, проти національної нівеляції, проти підриву ідентичности, проти екстермінації переконань, проти виключности одної раси, одної нації, одної верстви, одної партії, одної ідеології чи одної особи. Проти будьяких існуючих кайдан і всякої загрози світового поневолення мусить постати Світове Об'єднання Свободи Людини, Народів і Людства. Світ не може єднатись частинно у свободі — частинно у рабстві, частинно у злиднях — частинно у достатках, частинно в ігноранції — частинно в осяянні ума!

Свобода людини, нації і людства це три вугли Дому Свободи, що уможливають четвертий вугол — Державу Свободи. Інтегральна держава свободи це тривала програма історії. Держава-машина мусить стати державою свободи, що забезпечує своїх горожан, ошчасливлює почування етнічних мас, виявляє бажання провінцій, устанавлює органічну адміністрацію, здійснює волю нації, розвиває людство. Всі елементи державної організації, що спроможні розвивати свободу, визволяти націю і встановляти людство, є живі, актуальні і придатні. Все те, що до цього нездатне, це обман, утопія, баяст!

Влада свободи це основоположний реалізм нашого дальшого розвитку. Стихійний розвиток процесується ідеями, що антагонізуються. Свідомий розвиток процесується ідеалом свободи, що є віслю людського явища.

Природа стихії — це фрагментарний почин і чуттєва реакція, це проблеми, що родять конфлікти, це універсальна криза і катастрофа. Природа свободи — це зростання суб'єкту у мудрості етосу на вимірі творчости людини, нації і людства. Інтегральне, самокермоване, безперебійне зростання — це культура свободи, що є культом правди, добра і краси.

Свободарне суспільство забезпечується перед усім скам'янінням чи охлялістю безвицерпними потенціалами ідеалу. Держава свободи забезпечується перед бунтом чи узурпацією далекоцільним рівноваженням сил.

Оптимум свободи не розминається із централізмом правління, коли джерела влади закорінені у спільноті, що контролює владу. Небезпеки, що плинуть із жадоби влади, усувають політичні і соціальні інституції, що унеможливають зосередження влади в одній особі, групі чи нації.

Безвідповідальність диктатури перемагає усердність і сторожкість свободи; ідолатрію ідеології — культ живого ума; пасивізм старої інерції привабливість нового стилю життя; перехідні циклі хаосу — вищі форми групування, глибше замірення, ширші розв'язки, повніший почин. Влада свободи це правління народу собою, для себе, через себе, — забезпечене свободою людства.

Свободарний лад це свідомо динаміка життя і розвитку людини, нації і людства, як цілостей, що взаємно необхідняться і доповняються.

11.

Влада свободи означає, що еволюційно правління закону уступає перед самоправлінням людини.

Правління свободи вимагає від людини майстрування самої себе. Це сувора самодисципліна і культ творчості. Величне ціленамірення і невтомне змагання це два бігуни свободарної особистості. Вона звільняється від стихії імпульсів, механічних реакцій та емоційних нахилів, від оманних ілюзій, безкритичних надій і нетворчої мови-розмови, від пихатої бундючності, соромливої покірливості чи нарваної агресивності.

Людина імпульсів це автомат екзистенції. Людина почувань це ославлення реакції. Людина розуму живе радше у фрагментах річей, чим у собі самій. Єдино людина свободи здатна світодіяти правду всіх і вся, стаючи рушієм розвитку всіх і вся. Вона установлює спільний ритм ставання, спільно молиться, спільно діє, спільно перемагає, пульсує спільною радістю досягнень, розвиває стиль великого починання, життєдіється, як промінисте ядро особистого і збірного ренесансу та реформації. Це еволюція в дії.

Свободар це полум'я внутрі, незрушений спокій назовні. Єдине насильство, яке він толерує, це дисципліна самовиховання, що насильством не є! Єдину інвазію, яку він стерпить, це інвазію свободи, що також інвазією не є!

Свободар знає вартість світу, що відходить, вагу нових вартостей, що приходять, і властивості своєї власної істоти. Вибираючи між руйнуванням старого, зберіганням здорового чи будівництвом нового, він обирає шлях, що для нього найвластивіший! Ідеал можна здійснити політичною, суспільною чи економічною діяльністю; інтелектом, на барикадах чи на фронті; звуками, формами, красками чи словом; у науці, релігії, різьбарстві чи архітектурі; організуючи семінарі свободи, публікуючи і кольпортуючи самвидавну місцеву "Хроніку" чи світовий орган свободи, що необхідний.

12.

Наша сучасність немає ідеалу!

Людину, націю і людство треба співзучастнювати у намаганнях творчої нормалізації їх взаємин, їх розвитку, їх цілей. Сучасність немає для цього ніякого прообразу, не проявляє ніякої одностайності, немає ніякого ідеалу. Всі ідеї життя, що зацілили, є фрагментарні, реакційні або скам'янілі!

Дозрівання людини, що починається від ума, мусить призводити до покращання побуту, до оновлення життя, до суспільства свободи.

На перешкоді свободарного людства стоїть багатонародна імперія, тоталітаризм, гін до імперіалізму чи поневолення — національного, соціального, релігійного, ідеологічного, культурного чи расового. **РОЗЧЛЕНУВАННЯ ВСІХ ІМПЕРІЙ — НА НЕЗАЛЕЖНІ НАЦІОНАЛЬНІ ДЕРЖАВИ І САНКЦІОНАЛЬНА ІНСТИТУЦІОНАЛІЗАЦІЯ СВОБОДИ ЛЮДИНИ І НАЦІЇ КОНГРЕСОМ ЛЮДСТВА — ЦЕ ПЕРЕДУМОВА НОВОЇ ДОБИ!**

Перемога нової течії мислення призводить до нового структурення, нового стилю діяння, нового ритму життя.

Перше завдання це звільнення країн від усякого політичного свавілля, — від убивчих тоталітаризмів з одного боку та хаотичних партійних плюралізмів з другою. Всяке партійне фрагментування, що виходить поза рами трьох вимірів життя, — свободи від чогось, як свободи від негативної минувшини, свободи до чогось, як свободи до позитивної теперішності, і свободи досконалення, як свободи майстрування майбутності, — це абсурд і свавілля! Ця плинна трипартійна система, що зміряє до найвищого політичного рівня, установлює політичний центр спільноти, Дім Політики Народу. Політик так довго не є на службі спільноти, як довго честилюбність його мотив!

Друге завдання це установити таку економічну систему людини, нації і людства, що здатна розвивати їх біофізичне забезпечення, суспільну справедливість і творче міжнародне у взаємненні. Така система це економіка інтегральної кооперації, економіка етичного діяння суб'єкту на службі розвитку свободи. Всі професійні і продукційні сили суспільности, працевластці і працевиконні, становлять разом Дім Економіки Народу. Кооператив-

на економіка вимагає суспільної самодіяльності, органічного зв'язкування, законодавчого узгодження і безперервного дослідження. Підприємець так довго не є на службі суспільності, як довго зиск його єдиний мотив! Робітник може успішно розв'язати свої власні та суспільні потреби, розвиваючи кооперативний стиль економічного діяння.

Третє завдання це безперервне вирощування сил суб'єкту, невтомне поглиблювання інтегрального етосу і їх свободарне єднання у всіх вимірах людини, нації і людства. Це вимагає знання, самошколення, нового свободарного шкільництва, Академії Свободи. Коли людина неінтегрована, вона нездатна до оновлення, неспосібна до багатовимірної співпраці, неспроможна до національної та універсальної творчості. Коли людина інтегрована, сили її суб'єкту стають на службі любові, регіональне мислення дозріває до свободарного універсалізму, її світовідношення дозрівають, стають творчі. Ніколи не можна стомитись все знову пригадувати, що людина це суб'єкт і свідомість, що суб'єкт це діяч у часі і просторі, що свідомість це глибини і висоти його діяння, що свобода це їх єдине творче увзаємнення і що без свободи немає людини! **ТЕ, ЩО ЛЮДИНА, НАЦІЯ І ЛЮДСТВО НЕОДМІННО ПОТРЕБУЮТЬ, — БО НІКОЛИ НЕ МАЛИ ЙОГО! — ЦЕ СВОБОДАРНОГО ВИХОВАННЯ, ВИХОВАННЯ І ЩЕ РАЗ ВИХОВАННЯ.** Новий тип історичної людини — це горожанин свободи, що змагає шляхами багатьох поколінь до поступового здійснення культури свободи. Це призводить до того, що всі культурні, духовні, наукові та мистецькі сили країни устанавлюють разом Дім Культури Народу.

Дім Політики, Дім Економіки і Дім Культури творять разом Конгрес Свободи Нації, згл. Людства. Конгрес Свободи це верховне керівництво для нормалізації, зосередження і якіснення полі-

тичного, релігійного, економічного та культурного життя країни або людства. До його відповідальності належить теж рівноваження диспропорції між розвитком особня і групи, спільноти і суспільності та нації і людства, а зокрема періодичне узгоднювання вічно-змінних взаємин між культурою і цивілізацією. Розвиток самої людини це культура, розвиток засобів на її службі — цивілізація. Справжній розвиток мусить відбуватися у самій людині, не поза нею. Коли тільки засоби прогресують, а не людина, вона стає зумовлена засобами. Першування цивілізації і занедбання культури опізнює внутрішній розвиток людини. Першування культури і занедбання цивілізації послаблює її відборонність. Повноцінність людського життя вимагає рівнорядного розвитку культури і цивілізації.

Свободарна інтеграція політичної і суспільної структури народів буде поширюватись і поглиблюватись згідно з прикладним взорунням їх творчих відношень.

13.

Дванадцять значимостей має свобода.

1. — Примітивна свобода, як відсутність насильства чи перешкод.

2. — Особиста свобода, як біо-фізичний і психічний вияв особня.

3. — Національна свобода, як етнічне особисте чи групове самоствердження чи як державне самовизначення спільноти в обличчі інших державних спільнот.

4. — Політична свобода, як волевиявлення особня і групи, спільноти і суспільності чи нації і людства у справах правління.

5. — Соціальна свобода, як набуття заняття і засобів прожитку чи як установа інституцій

суспільної справедливості і закладів загального добра.

6. — Правна свобода, як правовий надзір законодіяльності урядових чинників і законопримінності інституцій, закладів та групової діяльності.

7. — Економічна свобода, як примінення ума для забезпечення біо-фізичних основ людського життя і потреб інтегрального розподілу дібр.

8. — Суб'єктивна свобода, як право керувати своїм життям і вагомими його зміст.

9. — Етична свобода, як захищення індивідуальних та збірних вольностей своїх власних чи інших або як опіка над усіма формами життя.

10. — Духовна свобода, як чинне визнавання творчих пізнань релігії, містицизму чи окультизму.

11. — Культурна свобода, як інтелектуальна професія, мистецька творчість, науковий дослід чи виховна діяльність.

12. — Цивільна свобода, як суспільне забезпечення відносно будьяких надуживань, ексцесів, репресій чи поневірянь.

Ці дванадцять значимостей свободи інтерпенетруються і еднаються у всеохопності свободи, як неподільної одности і цілості.

14.

Коли на роздоріжжях історії людина попаде у тенета звабних оман, — вперед неспосібна, назад неспроможна, — вся надія в Ідеалі, весь рятуюнок у свободі!

Так родиться Людина Свободи. Вона двічі родиться. Раз родить її мати-земля. А вдруге вона родиться сама.

Людина, раз роджена, це джунглі. Людина, двічі роджена, опановує звіра чи демона у собі; зрікається самопоклонництва і, одержима Ідеалом, стає на Шлях Свободи, що одвіку стелиться до зір.

Бо народ на розхрестях доби розгубився і каже: — “Ми самі й перелякані. Ніхто нас не знає. Ніхто не турбується нами. Не знаємо куди йде світ і що з нами станеться. Немає у нас віри, ні сили. Довкола темрява. Ніде ні просвітку, ні надії. Світ кормиться нашим потом і кров’ю, а Бог забув за нас. Життя наше розбрат і недоля. О, туго невимовна! Хто відновить нам життя наше, щоб стало премудрістю Слави?”

Коли в агонії сурмлять сурми життя, чугунними лавами приходять свободарі, — суворі, світлі, нездоланні. Вони ступають на терези світу, переважують долю і розсвічують Нову Добу Свободи.

Свободар, як бурелом, дерзко вривається в саме серце річей.

Він говорить мовчанкою.

Він наснажує спокоєм.

Він вислухає, і переконає.

Він самопевний без гордошів; чутливий без м’якосердя; бистроумний без зарозумілості; твердовольний без жорстокості.

Приймаючи удари, він входить у життя. Вирізняючи питоменне від універсального, він вивчає життя. Єднаючи особистість з душею, він досконалить життя.

Він схоплює Ідеал і Шлях до нього, як одність і цілість.

Він діє блискавично і безперемінно, життя і смерть включаючи.

Він безмежно відважний, передбачливість включаючи.

Він любить свій нарід і розвиває країну, що дали йому життя і місце під сонцем.

Він єднається з правдою і здійснює справедливість; скріплює волю і поглиблює любов; добуває знання і набуває розуміння.

Він знає, що свобода це серце, шлях і мета людини, вся вагомість і значимість всесенної. Він братається з усіма, що змагають до свободи і є для них тим, чого вони потребують. Він не покине жодної душі на поталу тиранам! Він повністю виконає свої зобов'язання, що не перечуть свободі. Він завжди вирощує людину нової доби — свободаря — серед усіх народів, за всяку ціну. Він б'ється за те, щоби опанувати будьякі обставини й установити все те, що життєдайне для людини, народу і людства.

Він потужнить життя, розбудовує людину, джерелить душу.

Він намагається осяяти уми незрячих, щоб розвіяти жахи неволі і розметати кайдани неволі.

Він щит для беззахисних і меч для безборонних.

Він око сліпих і вухо глухих і грімкий голос всіх німих та безмовних.

Він силою наділить слабосильного, доки той не стане дужим.

Він відваги уділить заляканому, щоб став хоробрим.

Він честю обдарує збездещеного, доки той не вросе у правду.

Він ніколи не сходить з барикад свободи, що освячені братерством саможертви. Він розпалює вічний невблаганний бій, щоб назавжди розтяти пута людства во ім'я Нової Землі, що так нечувано близько, і Нового Неба, що так безмірно далеко.

Однак, ніхто не пролле сльози через людину свободи! Ніхто не проклене Бога і світ через свободаря!

Бо він теж був у темряві і прагнув світла, був у путах і поривався рвати їх, зударявся із світом і бився, як риба об лід, стукав, розпитував, вислу-

хував... І звільна похоплював мову душі, починав розуміти все близьке і далеке, ставав меченосцем правди і кріпився духом, світив світлом на безлюдді й був самотний, як лев у пустині, похоплював вагомість людства і ставав у свободі!

Свободар засіває тепло і розуміння. Він творить і будує. Він устанавлює мир і достоїнство. Коли куди прийде свободар, він олюдинить і прославить.

Він не бездомний — весь світ його дім!

Він входить у світ і оминає карнавали.

Він охоронить, не угнітаючи.

Він розцінить і не спотворить.

Він знає співчуття, що творче, не безчинне ридання.

Він вагомить думку і не пустословить.

Він перемагає умом, мирить душею, творить духом.

Він не мріє про нагороди, почесні й відзнаки, бо жаждить величнього, далекосяжного і довговічного.

Він не знає хитливости, страху чи оспалости. Він воля до свободи, — вічне полум'я Всевишнього!

Стара доба славила ідолів, а ідоли кували неволю.

Нині народи і людство у кайданах і кличуть свободарів і свободарі йтимуть і ніщо і ніхто їх не стримає! Це світломети, що розсвічують морочки ночей, щоб не розбились кораблі до підводних скель і не загинула людина, що мореплавить у майбутнє.

Чуєте кроки, що лунають світанками днів?

Ідуть нові буреборні покоління, опанцирені у Правду, щоб здійснити Людину Свободи, Свободу Народів і Людство Всевишнього!

1. — ВСЕСВІТ, — СУЧАСНИЙ, МИНУЛИЙ ЧИ МАЙБУТНІЙ, — ЦЕ ВІЧНИЙ, БЕЗВИЧЕРПНИЙ, НЕОБМЕЖЕНИЙ ПОТЕНЦІАЛІЗМ ДУХА ЖИТТЯ І БУТТЯ, ПЛАЗМИ, ЕНЕРГІЇ І МАТЕРІЇ

2. — ЗМІСТ ПОТЕНЦІАЛІЗМУ ЦЕ ВОЛЯ ДО СВОБОДИ, ЩО ЗНАХОДИТЬ ФЕНОМЕНАЛЬНИЙ ВІЯВ У ПРИРОДІ, ЯК МИ ЇЇ ЗНАЄМО.

3. — ЛАД І ЗАКОН У ПРИРОДІ ЧИ У ЛЮДИНИ ПОСТАЮТЬ ШЛЯХОМ ТВОРЧОГО УВЗАЄМНЕННЯ ПОТЕНЦІАЛІВ СВОБОДИ.

4. — ВОЛЯ ДО СВОБОДИ ПРИЗВОДИТЬ ДО ПОСТАННЯ ЛЮДИНИ ТОБТО ДО СТАВАННЯ СУБ'ЄКТУ І СВІДОМОСТІ. ЇХ АНТАГОНІЗМ ВСТАНОВЛЮЄ РАБСТВО. ЇХ ІНТЕГРАЦІЯ РОЗВИВАЄ СВОБОДУ.

5. — ВСЯ СВІТОТВОРЧІСТЬ, ЕВОЛЮЦІЯ І ЖИТТЯ ПРЯМУЮТЬ ДО СВОБОДИ. ЛЮДИНА — БЕЗДОЛЬНА І БЕЗВАГОМА БЕЗ СВОБОДИ. ЛЮДСЬКИЙ РОЗВИТОК ЦЕ ПРОГРЕС СВОБОДИ.

6. — ПРОГРЕС СВОБОДИ ПОЧИНАЄ, ЯК “СВОБОДА ВІД ЧОГОСЬ”, РОЗВИВАЄТЬСЯ, ЯК “СВОБОДА ДО ЧОГОСЬ” І ВИВЕРШУЄТЬСЯ, ЯК “СВОБОДА СВІТОМАЙСТРУВАННЯ”.

7. — ЧАСТИННЕ ЗДІЙСНЕННЯ СВОБОДИ ВСТАНОВЛЮЄ ЦИВІЛЬНІ ПРАВА ЛЮДИНИ ТОБТО ДЕМОКРАТИЧНЕ СУСПІЛЬСТВО. ЗМАГАННЯ ДО СВОБОДИ, ЯК НЕПОДІЛЬНОЇ ОДНОСТІ І ЦІЛОСТІ, ПРИЗВОДИТЬ ДО ЗДІЙСНЕННЯ ВСІХ НАЦІОНАЛЬНИХ, ПОЛІТИЧНИХ, СОЦІАЛЬНИХ, ЕКОНОМІЧНИХ, КУЛЬТУРНИХ ТА РЕЛІГІЙНИХ ПОТЕНЦІАЛІВ СПІЛЬНОТИ І СУСПІЛЬНОСТІ ТОБТО ДО СВОБОДАРНОГО СУСПІЛЬСТВА.

8. — ПРАВДА, ДОБРО І КРАСА ЦЕ АСПЕКТИ СВОБОДИ. НІЯКА БРЕХНЯ ПРАВДИ НЕ ВСТА-

НОВИТЬ. НІЯКЕ ЗЛО ДОБРА НЕ ЗДІЙСНИТЬ.
НІЯКА ДИСТАРМОНІЯ КРАСИ НЕ СТВОРИТЬ.
ПРАВДА, ДОБРО І КРАСА — ЗДІЙСНЕННІ ЄДИ-
НО У СВОБОДІ.

9. — НОВА ДОБА ЦЕ ІСТОРИЧНА ВИМОГА
ПОВНОЦІННОГО ЗДІЙСНЕННЯ СВОБОДИ ЛЮ-
ДИНИ, НАЦІЇ І ЛЮДСТВА.

10. — ЛЮДИНА, НАЦІЯ І ЛЮДСТВО МУСЯТЬ
РОЗВИНУТИ ШЛЯХАМИ РЕНЕСАНСУ І РЕФОР-
МАЦІЇ НОВУ УНІВЕРСАЛЬНУ КУЛЬТУРУ СВО-
БОДИ.

ПІСЛЯСЛОВО

Поки світу-сонця рясні світла свободи маячі-тимуть ціллю життя! Свобода це полум'я, що не-загасне.

Паліть на всіх шляхах світла свободи, — великі світла юности, щастя і могутності!

Сурміть у сурми свободи; — у ніякі інші сурми сурмити не варта.

Будуйте храми свободи; — вони єдино вічні.

Будьте майстрами свободи; — ніщо інше не врятує світ.

Забудьте про недолю чи смерть! Свобода наша доля і життя наше і про них ми рішаємо самі.

Оминайте все туманне, подле і гниле! В обличчі смерти чи життя возвеличуйте Правду, Добро і Красу.

Проживайте в умі, що межує з душею і ладнає світ.

Затямте наше покликання — мати свободу, бути свободою!

Людина свободи це вагомість життя і значимість спільноти, слуга і подвижник безіменних мас, вічна туга народу, вся надія людства.

Єдина людина, достойна цього імени, це людина свободи. Земля — її колиска, нарід — подушка, людство — дах над головою.

Розвивайте живуці взори свободи! Спільнота — прядиво. Люди — нитки. Взорує ідеал. Пряде свобода.

Ніколи не братайтесь з тиранами, — єднайте-ся тільки у свободі! Братерство свободи це вічне дихання Всевишнього. Ріка спорожниться в океані, людина — у Богові.

Кріпите ўми, серця і волю вашу серед усяких обставин.

У самому серці рабства будуйте фортеці свободи, ставте пам'ятки визволення, розпалюйте вогні перемоги. Ніхто не поховає Правду, не упідлить Добро, не уб'є Воскресення!

Любіть усі змагання за свободу людини, героїчну боротьбу за свободу народу, переможний бій за свободу людства!

ХТО УМИРАЄ, ЯК СВОБОДА ЖИВЕ?!

ХТО ЖИВЕ, ЯК СВОБОДА УМИРАЄ?!

